

DZIENNIK
ZARZĄDU M. LUBLINA.

Redakcja i Administracja
Magistrat m. Lublina
(parter biuro Nr. 4).

—:-:—

Redakcja i Administracja czynna od 9-ej do 2-ej popoł.

PRENUMERATA KWARTALNIE 4 ZŁ.

Ogłoszenia (wyłącznie poza tekstem): cała strona—40 zł., 1/2 strony—20 zł. 1/4 strony—10 zł., na marginesie 10 zł. wiersz petitowy jednoszpaltowy lub jego miejsce 15 gr

—:-:—

Prenumeratę przyjmuje Wydział do Spraw Ogólnych (parter biuro Nr. 4).

CENA EGZEMPLARZA 50 GROSZY.

Nr. 516 (281-2) | Lublin, dnia 1-go sierpnia 1930 roku. | Rok X.

DZIAŁ URZĘDOWY.

STATUT
o zaopatrzeniu emerytalnem pracowników komunalnych m. Lublina i ich rodzin.

§ 1. Pracownikami komunalnymi w rozumieniu niniejszego statutu są pracownicy:

1) Magistratu miasta wydzielonego Lublina, zajmujący stanowiska przewidziane w statucie etatów stanowisk służbowych, określone w art. 20 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 30 grudnia 1924 r. Dz. U. 118 poz. 1073 i przyjęci na czas nieograniczony;

2) pracownicy zakładów i przedsiębiorstw komunalnych, zajmujący stanowiska uznane za stałe przez statut danego przedsiębiorstwa wzgl. zakładu i przyjęci na czas nieograniczony;

3) płatni członkowie Zarządu miasta Lublina, o ile pełnienie funkcji członków Zarządu miasta stanowi główne ich zajęcie, a uposażenie otrzymywane – główne źródło utrzymywania.

Uwaga: O uprawnieniach płatnych członków Zarządu miasta w rozumieniu niniejszego § decyduje Rada Miejska.

§ 2. Przepisy niniejszego statutu nie stosują się do:

1) pracowników umysłowych przyjętych na służbę miejską na czas zgóry określony umową, lub na czas wykonania określonej pracy;

2) pracowników, którzy w myśl art. 5 p. 2, 3, 7 i 9 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 24-XI 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. 106 poz. 911) nie podlegają ubezpieczeniu;

3) pracowników, którzy w myśl art. 6 rozp. wymienionego w p. 2 niniejszego § żądają zwolnienia od ubezpieczenia;

4) pracowników, którzy rozpoczęli służbę miejską po przekroczeniu 55 lat wieku, o ile postanowienie ustępu 1 § 11 nie mają do nich zastosowania.

§ 3. Gmina miasta Lublina bierze na siebie pod względem zaopatrzenia emerytalnego swych pracowników i pozostałych po nich członków ich rodzin, zobowiązania tylko w grani-

cach statutem niniejszym przewidzianych. Pracownicy ci i pozostali po nich członkowie ich rodzin nabywają pod względem zaopatrzenia emerytalnego tylko te uprawnienia, jakie ze statutu niniejszego wypływają.

§ 4. Podstawę wymiaru zaopatrzenia emerytalnego stanowi całkowite uposażenie, pobierane ostatnio prez pracownika wraz ze wszystkiemi stałemi dodatkami w gotówce, z wyłączeniem dodatku reprezentacyjnego, technicznego i ad personam.

Wszelkie zmiany norm uposażenia czynnych pracowników mają automatyczne zastosowanie do wszystkich świadczeń, wypłacanych z mocy niniejszego statutu.

§ 5. Na pokrycie świadczeń przewidzianych w statucie niniejszym tworzy się fundusz emerytalny, powstający z opłat pracowników pozostających w służbie czynnej, w wysokości 3% ich poborów służbowych, w rozumieniu § 4 niniejszego statutu oraz dopłat miasta w wysokości 7% tychże poborów.

Opłaty mają być potrącane przy każdorazowej wypłacie poborów miesięcznych, w tymże terminie uskuteczniane są dopłaty od miasta. Do funduszu emerytalnego doliczane są nadto dary, dotacje i zapisy, odsetki od kapitałów funduszowych oraz inne dochody z majątku funduszu emerytalnego.

Jeżeli nagromadzony fundusz emerytalny na to pozwoli, wysokość opłat, o których mowa w ustępie 1 niniejszego §, może być na podstawie uchwały Rady Miejskiej odpowiednio obniżoną.

§ 6. Funduszem emerytalnym, który nie może być używany na inne cele, niż jest przewidziane w statucie niniejszym, administruje zarząd miasta; lokaty tego funduszu winny być dokonywane z bezpieczeństwem pupilarnem.

§ 7. W razie objęcia przez pracownika komunalnego, zwolnionego ze służby bez nabycia prawa do emerytury, zatrudnienia, uzasadniającego obowiązek ubezpieczenia w Zakładzie Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych, przekazuje się Zakładowi Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych kwotę, określoną w art. 120 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. Dz. U. R. P. 106 poz. 911, za czas służby miejskiej, uzasadniającej zwolnienie od obowiązku ubezpieczenia w tym zakładzie.

W razie przejścia takiego pracownika do służby w instytucji, wymienionej w art. 5 p. 5 wyżej przytoczonego rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej Polski, lub do służby w innym związku komunalnym, przy którym istnieje fundusz emerytalny, zostaje przekazana z danego funduszu emerytalnego zmniejszona o 5% suma składek, zebranych za tego pracownika na podstawie § 5 niniejszego statutu, wraz z oprocentowaniem składanem według stopy technicznej Zakładów Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych, a nadto pobrane składki za zaliczone w myśl § 48 lata poprzedniej służby — nie więcej jednak niż za 10 lat.

Składek za okres czasu odliczony w myśl § 12 p. d niniejszego statutu nie przekazuje się.

§ 8. Za zobowiązania, wynikające z niniejszego statutu, odpowiada wobec swych pracowników gmina miasta Lublina bez względu na stan funduszu emerytalnego. Świadczenia wynikające z § 9, 15 ustęp 2, w § 21 ust. 1 p. 2, w § 24 i 41 ust. 3 statutu niniejszego, nie są wypłacane z funduszu emerytalnego, lecz obciążają bezpośrednio budżet miasta.

W wypadkach niewystarczalności funduszu emerytalnego na pokrycie świadczeń, mających być zeń wypłacanemi po jednym ukończonym okresie budżetowym, suma brakująca zostaje pokryta z budżetu miasta.

§ 9. Rada Miejska może za zgodą władzy nadzorczej w przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie i nieobjętych niniejszym statutem, uwzględniać przy wymiarze zaopatrzeń emerytalnych statutowo niezaliczalne lata służby, przyznać zaopatrzenie emerytalne, tudzież podwyższać wymiar statutowo przy-

padającego zaopatrzenia emerytalnego pracownikom, jako też osobom po nich pozostałym. Radzie Miejskiej, za zgodą bezpośredniej władzy nadzorczej, przysługuje również prawo ustanawiania dla swych pracowników norm korzystniejszych, niż przepisane statutem niniejszym.

§ 10. Prawo do zaopatrzenia emerytalnego nabywa pracownik z chwilą upływu conajmniej 10 lat służby zaliczonych w myśl statutu niniejszego do wysługi emerytalnej.

Wyjątkowo nabywa pracownik prawa do uposażenia emerytalnego:

1) po 5 latach służby stałej, o ile z powodu kalectwa lub choroby nabytej bez własnej winy po wstąpieniu na służbę, stał się trwale niezdolnym do wykonywania zawodu;

2) bez względu na okres czasu stałej służby wskutek trwałej niezdolności do wykonywania zawodu z powodu:

a) nieszczęśliwego wypadku, wynikłego z powodu lub w czasie pełnienia obowiązków służbowych;

b) choroby zawodowej, nabytej w czasie pełnienia obowiązków służbowych, oraz choroby zakaźnej, nabytej na skutek pełnienia obowiązków służbowych;

c) działań wojennych w miejscu służbowego pobytu;

d) chorób zakaźnych panujących w miejscu służbowego pobytu, względnie w wojsku.

§ 11. Zaliczeniu do wysługi emerytalnej podlega czas służby w Magistracie m. Lublina od dnia jej rozpoczęcia oraz czas pracy u innych pracodawców, za który przekazano funduszowi emerytalnemu składki.

Do wysługi emerytalnej wlicza się ponadto:

a) czas czynnej służby w wojsku polskiem;

b) czas przebyty w niewoli, jeżeli dostanie się do niewoli nastąpiło bez winy pracownika;

c) czas służby państwowej i samorządowej nieobjętej ustępem 1 § 11.

Przy wymiarze zaopatrzenia emerytalnego dolicza się czas obowiązkowej służby wojskowej, jako też minimalny, odnośnemi ustawami przepisany, czas studjów wyższych na jednym z wydziałów uniwersytetu, lub w równorzędnym zakładzie naukowym, jeżeli czas studjów nie biegnie równolegle z czasem służby, zaliczalnej do emerytury i tylko w przypadku całkowitego zakończenia studjów przepisanemi egzaminami, jednakowoż w ilości niewyższej niż 4 lata.

Czas obowiązkowej służby wojskowej oraz studjów wyższych ma wpływ tylko na wysokość zaopatrzenia emerytalnego, a nie na uzasadnienie roszczenia o to zaopatrzenie.

§ 12. Do wysługi emerytalnej nie wlicza się:

a) czasu służby, spędzonego przed ukończeniem 18 lat życia; wyjątek stanowi służba wojskowa na obszarze operacyjnym oraz okres, za który została przekazana składka funduszowi emerytalnemu;

b) czasu urlopu bez uposażenia, z wyjątkiem urlopu otrzymanego na czas piastowania mandatu poselskiego, senatorskiego lub członka zarządu miasta. Zaliczenie czasu w tych wypadkach następuje pod warunkiem uiszczenia przypadających za ten czas składek;

c) czasu zawieszenia w służbie niepoliczalnego do czasu służby czynnej;

d) czasu odliczonego orzeczeniem dyscyplinarnem.

§ 13. Rzeczywisty czas pełnienia czynnej służby wojskowej odbytej podczas wojny w czasie od dnia rozpoczęcia działań wojennych do dnia zawieszenia broni, poprzedzającego zawarcie pokoju, liczy się przy wymiarze zaopatrzenia emerytalnego, podwójnie.

Przy częściowej mobilizacji oblicza się w ten sam sposób czas służby odbytej podczas wojny tylko pełniącym służbę w formacjach zmobilizowanych.

§ 14. Pracownikowi, który po conajmniej dziesięcioletniej służbie, podlegającej zaliczeniu do wysługi emerytalnej, stał się trwale niezdolnym do wykonywania zawodu, a ponadto utracił bez własnej winy conajmniej 95% zdolności do zarobkowania, do-

licza się do zaopatrzenia emerytalnego w granicach § 19 statutu niniejszego 10 lat do czasu służby, podlegającego normalnemu zaliczeniu do wysługi emerytalnej.

§ 15. Pracownikowi, który wskutek przypadków, wymienionych w p. 2 ust. 2 § 10 statutu niniejszego, utracił również zdolność do zarobkowania, wymierza się zaopatrzenie emerytalne według wymiaru § 19 niniejszego statutu, doliczając ponadto do wysługi emerytalnej w granicach tegoż paragrafu zależnie od stopnia utraty zdolności do wykonywania zawodu, a mianowicie:

przy utracie zdolności od 35% do 54% — 2 lata
„ „ „ „ 55% „ 74% — 4 „
„ „ „ „ 75% „ 84% — 6 lat
„ „ „ „ 85% „ 94% — 8 „
„ „ „ „ 95% „ 100% — 10 „

W wyjątkowych na szczególne uwzględnienie zasługujących wypadkach Rada Miejska, może za zgodą bezpośredniej władzy nadzorczej przyznać zaopatrzenie emerytalne w wymiarze wyższym od przewidzianego w w ustępie poprzednim niniejszego §, aż do pełnej wysokości uposażenia, będącego podstawą obliczania zaopatrzenia emerytalnego (§ 4).

§ 16. Doliczenie lat do wysługi emerytalnej w myśl §§ 14 i 15 statutu niniejszego następuje pod warunkiem:

1) niezdolności do zarobkowania ewentualnie do wykonywania zawodu, spowodowanej przyczynami, wskazanemi w ust. 2 § 10 statutu niniejszego i stwierdzonej badaniem komisji lekarskiej (§ 22);

2) zgłoszenia wypadków w ciągu jednego roku.

W przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie, a należycie usprawiedliwionych i udowodnionych, może Magistrat m. Lublina przyjąć zgłoszenie, jeżeli nastąpiło ono nie później, niż w trzy lata po zajściu wypadku.

§ 17. W razie przyznania emerytury z doliczeniem lat wskutek nieszczęśliwego wypadku (§ 10 ust. drugi), przysługuje Zarządowi miasta prawo zarządzenia trzykrotnego badania emeryta w ciągu lat 9 w okresach trzechletnich od dnia przeniesienia na emeryturę przez komisję lekarską (§ 22) w celu stwierdzenia, czy trwała niezdolność do wykonywania zawodu nadal istnieje.

W przypadkach stwierdzenia odzyskania części zdolności do wykonywania zawodu następuje odliczenie częściowe lub całkowite przyznanej dodatkowo lat do wysługi emerytalnej z § 15 niniejszego statutu.

W razie stwierdzenia przez komisję zupełnej zdolności do wykonywania zawodu, powołuje się emeryta do służby czynnej na poprzednio zajmowane lub inne równorzędne stanowisko, z zachowaniem poprzedniego uposażenia.

W przypadku odmowy emeryta ponownego wstąpienia do służby lub poddania się badaniom komisji lekarskiej, przyznane mu zaopatrzenie emerytalne ulega cofnięciu.

W razie powołania emerytowanego pracownika do służby czynnej, wlicza się przy ponownem przeniesieniu w stan spoczynku do wysługi emerytalnej czas poprzedniej służby, uwzględnionej przy poprzednim wymiarze.

Przy ostatecznem obliczeniu lat wysługi emerytalnej nie uwzględnia się części roku do sześciu miesięcy włącznie, natomiast okres, przekraczający czas sześciu miesięcy, liczy się jako pełny rok.

Przepis powyższy niema zastosowania przy obliczaniu dziesięcioletniej względnie pięcioletniej służby (§ 10).

§ 19. Zaopatrzenie emerytalne wynosi do 10 lat służby włącznie, zaliczonej do wysługi emerytalnej, 40% i wzrasta za każdy następny rok o 2,4%, w żadnym jednak razie nie może przenosić 100% podstawy wymiaru zaopatrzenia emerytalnego. Ułamki jednostek monetarnych, otrzymane przy obliczeniu zaopatrzenia emerytalnego odrzuca się.

§ 20. Przeniesienie w stan spoczynku następuje na prośbę pracownika:

a) bez względu na wiek, jeżeli pra-

cownik miejski z powodu ułomności cielesnej, albo z powodu upadku sił fizycznych, lub umysłowych stał się trwale niezdolnym do wykonywania zawodu;

b) bez względu na zdolność do wykonywania zawodu, gdy przekroczył 60 lat życia;

c) gdy uzyskał prawo do pełnego zaopatrzenia emerytalnego i ukończył 55 lat życia.

§ 21. Przeniesienie pracownika bez jego prośby na emeryturę z zastrzeżeniami wynikającemi z § 10 niniejszego statutu następuje:

1) bez względu na wiek, jeżeli pracownik z powodu ułomności cielesnej albo z powodu upadku sił fizycznych lub umysłowych stał się trwale niezdolnym do wykonywania zawodu;

2) w razie rozwiązania stosunku służbowego bez prośby pracownika i bez udowodnionej sądowo lub dyscyplinarnie winy pracownika, powodujące w myśl obowiązujących przepisów zwolnienia ze służby;

3) gdy przekroczył 60 lat życia i uzyskał prawo do maksymalnego zaopatrzenia emerytalnego (100%).

W wypadku przeniesienia na emeryturę pracownika w myśl p. 2 niniejszego § wypłaca się emeryturę z funduszów budżetowych miasta Lublina, aż do zaistnienia któregokolwiek z innych warunków, w niniejszym § wymienionych, i aż do tego czasu obowiązuje uiszczanie składek do funduszu emerytalnego w myśl § 5 niniejszego statutu w części przypadającej od miasta.

§ 22. O trwałej niezdolności do wykonywania zawodu lub zarobkowania orzeka specjalnie w tym celu powołana komisja lekarska.

Skład komisji lekarskiej w I instancji stanowią dwaj lekarze, z których jednego powołuje zarząd miasta, a drugiego pracownicy.

Od orzeczenia komisji lekarskiej w pierwszej instancji przysługuje prawo odwołania się do komisji lekarskiej w II instancji.

Również w razie różnicy zdań pomiędzy członkami komisji lekarskiej I instancji, sprawę rozstrzyga komisja lekarska II instancji.

Skład komisji lekarskiej II instancji stanowią trzej lekarze w nowym składzie, powołani po jednym przez Zarząd miasta i przez pracowników. Superarbitra powołują ci dwaj lekarze.

Orzeczenia komisji lekarskiej w II instancji są ostateczne. Koszta złączone z urzędowaniem komisji lekarskiej pokrywa fundusz emerytalny.

Szczegółowe przepisy o sposobie wyboru, urzędowania komisji i kosztach uchwala Rada Miejska.

§ 23. Do wymiaru zaopatrzenia emerytalnego, pensji wdowich i sierocych, zaliczenia i doliczenia lat do wysługi emerytalnej oraz orzekania, czy niezdolność wykonywania zawodu lub niezdolność do zarobkowania lub śmierć nastąpiły w okolicznościach, przewidzianych w art. 10 ust. 2 statutu niniejszego, powołana zostaje przy Zarządzie miasta komisja emerytalna, pozostająca pod przewodnictwem Prezydenta, względnie Vice-prezydenta miasta w składzie:

1) jednego członka wybranego przez zarząd miasta;

2) jednego członka wybranego przez pracowników, uczestniczących w funduszu emerytalnym.

Orzeczenia Komisji Emerytalnej, wydawane w związku z okolicznościami przewidzianemi w art. 10 ust. 2 statutu niniejszego, winna poprzedać opinja komisji lekarskiej.

Od orzeczenia Komisji Emerytalnej służy zainteresowanym odwołanie do Komisji Emerytalnej II instancji, która rozstrzyga ostatecznie. Komisja Emerytalna II instancji powołana jest przy Zarządzie miasta i składa się:

1) z Prezydenta lub Vice-Prezydenta miasta — jako przewodniczącego,

2) dwuch członków, wybranych przez Zarząd miasta, i

3) dwuch członków, wybranych przez pracowników, uczestniczących w funduszu emerytalnym.

W skład komisji II instancji nie mogą wchodzić osoby należące do

składu komisji I instancji, z wyjątkiem przewodniczącego.

Wyboru przedstawicieli pracowników do komisji dokonywa ogół pracowników uczestniczących w funduszu emerytalnym.

Orzeczenia komisja wydaje na wniosek zainteresowanego pracownika lub Zarządu miasta.

Szczegółowe przepisy o wyborze, sposobie i kosztach urzędowania komisji uchwala Rada Miejska.

Koszta urzędowania komisji pokrywa fundusz emerytalny.

§ 24. W wypadkach rozwiązania stosunku służbowego przez Zarząd miasta przed nabyciem przez pracownika prawa do zaopatrzenia emerytalnego i bez jego prośby, z wyjątkiem wypadków zwolnienia ze służby na podstawie orzeczenia dyscyplinarnego, albo wyroku karnosądowego, — otrzymuje pracownik z funduszów miejskich przy zwolnieniu jednorazową odprawę w wysokości pełnych jednomiesięcznych, ostatnio otrzymywanych poborów za każdy rok faktycznej służby miejskiej niemniej jednak niż trzymiesięcznych poborów służbowych. W razie ponownego powołania pracownika do służby na poprzednio zajmowane lub inne równorzędne stanowisko z zachowaniem poprzedniego uposażenia, Zarząd miasta winien potrącić z uposażenia pracownika ewentualną część odprawy, o ile ponowne powołanie na służbę nastąpiło przed upływem czasu, na jaki pracownik otrzymał odprawę. Potrącenia dokonywane są miesięcznie przy wypłacie poborów i nie mogą przekraczać $^1/_5$ otrzymywanych poborów.

§ 25. W razie objęcia przez zwolnionego pracownika (§ 24) zatrudnienia, określonego w § 7 w ciągu 18 miesięcy, mają odpowiednie zastosowanie przepisy tego paragrafu, niezależnie od odprawy, równej 3-miesięcznemu ostatniemu uposażeniu pracownika.

§ 26. Prawo zaopatrzenia emerytalnego rozpoczyna się od pierwszego dnia miesiąca, następującego po okresie czasu, za który pracownik otrzymał bieżące pobory służbowe. Zaopatrzenie emerytalne płatne jest miesięcznie zgóry.

§ 27. Prawo do pobierania zaopatrzenia emerytalnego gaśnie:

1) w razie śmierci emeryta;

2) gdy emeryt został prawomocnie skazany za czyn karygodny, a skazanie pociąga, w myśl obowiązujących przepisów, utratę zdolności do piastowania urzędu publicznego, względnie prawa do zaopatrzenia emerytalnego. Rada Miejska może jednak w tym wypadku przyznać żonie i dzieciom emeryta odpowiedni zasiłek na czas, przez który rodzina pozostawałaby bez środków utrzymania. Zasiłek ten nie może przekraczać zaopatrzenia wdowiego, względnie sierocego.

§ 28. Prawo do zaopatrzenia emerytalnego nie przysługuje:

1) w razie utraty obywatelstwa polskiego;

2) w razie wstąpienia do klasztoru;

3) w razie zapewnienia na koszt miasta emerytowi całkowitego utrzymania w zakładzie leczniczym dla umysłowo chorych lub w zakładzie dla inwalidów. Żonie i dzieciom takiego emeryta przysługuje jednakże za czas jego pobytu prawo do zaopatrzenia wdowiego, wzgl. sierocego według § 32 i następnych statutu niniejszego.

W wypadkach, przewidzianych w niniejszym paragrafie, wypłaca się zaopatrzenie emerytalne od dnia pierwszego miesiąca następującego po usunięciu przyczyn wymienionych w tym paragrafie, niewcześniej jednak niż od dnia pierwszego miesiąca, następującego po zgłoszeniu się o zaopatrzenie.

§ 29. Emeryt (wdowa i sieroty), który świadomie wprowadził władzę w błąd celem uzyskania bezprawnie emerytury (pensji wdowiej i sierocej), odprawy lub pośmiertnego, traci prawo do dalszego pobierania zaopatrzenia emerytalnego niezależnie od odpowiedzialności sądowo-karnej i obowiązku zwrotu szkody, wyrządzonej miastu.

§ 30. Wdowa i sierota po zmarłym pracowniku, uprawnionym do pobierania zaopatrzenia emerytalnego lub pobierającym je, otrzymuje pensję wdowią i sierocą.

Pensję, o której mowa w ust. 1, może otrzymać również wdowiec po zmarłej pracownicy miejskiej, o ile z powodu trwałej niezdolności do zarobkowania pozostawał na jej wyłącznem utrzymaniu i nie posiada żadnego własnego zaopatrzenia. W tym wypadku mają analogiczne zastosowanie przepisy §§ 32, 33, 39 do 47.

§ 31. Prawo do pensji wdowiej, względnie sierocej, jest prawem pochodnem, zależnem od nabycia praw emerytalnych przez męża, względnie ojca.

Jednak w wypadkach określonych w § 10 ust. 2 nabywają wdowy i sieroty po zmarłym pracowniku prawo do zaopatrzenia emerytalnego, bez względu na to, czy sam pracownik uzyskał przed śmiercią uprawnienie emerytalne.

§ 32. Pensja wdowia wynosi 60% kwoty zaopatrzenia emerytalnego, które zmarły mąż pobierał, względnie w chwili śmierci miałby prawo pobrać.

Pensja wdowia po pracowniku zmarłym w warunkach określonych w punkcie drugim ust. 2 § 10 wynosi 50% podstawy wymiaru (§ 4).

§ 33. Prawo do pensji sierocej nabywa się po ojcu, pensja ta wynosi:

a) dla każdego dziecka, jeżeli wdowa żyje w chwili śmierci męża i miała prawo do pensji wdowiej—$^1/_4$ pensji wdowiej;

b) dla każdego dziecka, jeżeli wdowa nie żyje lub też w chwili śmierci męża nie miała prawa do pensji wdowiej albo też później prawo to utraciła—$^1/_2$ pensji wdowiej;

c) dla jedynej sieroty bez ojca i matki—$^2/_3$ pensji wdowiej.

Jeżeli wdowa nie pobiera pensji z powodu pobierania emerytury za własną służbę, sierotom służy prawo do pensji według przepisów punktu a) paragrafu niniejszego.

§ 34. Prawo do pensji sierocej może być również nabyte po matce. Jeżeli sierota nabyła prawo do pensji po ojcu i matce, wypłaca się sierocie pensję wyższą.

Sierota nabywa prawo do pensji po matce za życia ojca w razie jego niezdolności do zarobkowania i niemożności zapewnienia jej utrzymania.

Pensję po matce oblicza się na tych samych podstawach co pensja po ojcu zgodnie z przepisami paragrafu 33 statutu niniejszego.

§ 35. Łączna kwota pensji sierocej, bez względu na ilość dzieci, nie może sama, ani łącznie z pensją wdowią, przekraczać wysokości zaopatrzenia emerytalnego, które zmarły pracownik faktycznie pobierał, lub do którego miałby prawo w chwili śmierci. Wyjątek stanowi przypadek przewidziany w § 47 statutu niniejszego.

W razie, jeżeli suma pensyj sierocych sierot, których matka żyje i sierot bez matki, łącznie z pensją wdowią, przekracza wysokość zaopatrzenia emerytalnego, które zmarły pracownik pobierał, względnie do którego miał prawo w chwili śmierci, należy zmniejszyć proporcjonalnie pensję sierocą.

§ 36. Żony i dzieci pracowników, powołanych do służby wojskowej na skutek mobilizacji, którzy zaginęli na terenie działań wojennych, otrzymują od dnia 1 miesiąca następującego po wstrzymaniu uposażenia tymczasowe zaopatrzenie emerytalne w wysokości należnego im ewentualnie stałego zaopatrzenia emerytalnego według zasad ust. 1 § 32, względnie § 33 statutu niniejszego.

Gdy na podstawie okoliczności towarzyszących zaginieniu istnieje uzasadnione podejrzenie, że zachodzi wypadek dezercji, przepisy niniejszego paragrafu nie mają zastosowania do czasu stwierdzenia, że wypadek dezercji nie zachodzi.

§ 37. W razie odnalezienia się zaginionego, potrąca się przy wypłacie zaległego zaopatrzenia kwotę, wypłaconą żonie i jego dzieciom z tytułu tymczasowego zaopatrzenia.

W razie nieodnalezienia się zaginionego w ciągu $2^1/_2$ lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym podpisano preliminarja pokojowe, żona względnie dzieci, powinny przed końcem tego terminu przedłożyć orzeczenie sądowe, uznające zaginionego za zmarłego, względnie orzeczenie sądowe, że dowód śmierci należy uważać za ustalony, w przeciwnym wypadku tymczasowe zaopatrzenie zostaje wstrzymane. Orzeczenie to służy za podstawę przy rozpatrywaniu przyznania stałego zaopatrzenia.

§ 38. Wdowa niema prawa do pensji:

a) jeżeli wspólność małżeńska została sądownie rozdzielona bez obowiązku męża do utrzymania żony;

b) jeżeli małżeństwo zostało zawarte przez emeryta.

Dzieci pozostałe z małżeństwa, zawartego przez emeryta nie mają prawa do pensji sierocej.

§ 39. Prawo do otrzymania pensji wdowiej i sierocej rozpoczyna się z pierwszym dniem miesiąca, następującego po tym miesiącu, za który pracownik (emeryt) pobrał ostatnio należne mu uposażenie w służbie czynnej (zaopatrzenie emerytalne). Dla sierot, które przyszły na świat po tym terminie, prawo do pensji rozpoczyna się od pierwszego dnia miesiąca po urodzeniu.

Jeżeli żądanie przyznania pensji wdowiej lub sierocej nie zostało zgłoszone w ciągu roku od śmierci męża względnie ojca lub matki, należy przyznać pensję wdowią lub sierocą od pierwszego dnia miesiąca po dniu zgłoszenia.

Zarząd miasta może przyznać pensję wdowią i sierocą od terminu ustalonego w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu, jeżeli osoby uprawnione wykażą, iż zaszły ważne okoliczności, które uniemożliwiły im wcześniejsze zgłoszenie żądania o zaopatrzenie.

§ 40. Pensje wdowie i sieroce płatne są miesięcznie zgóry.

§ 41. Prawo do pensji wdowiej, względnie sierocej gaśnie:

a) w razie śmierci wdowy lub sieroty — z końcem tego miesiąca, w którym śmierć nastąpiła;

b) w razie ukończenia przez sierotę 18 roku życia, lub też wcześniejszego zawarcia związku małżeńskiego;

c) gdy wdowa, względnie sierota, została prawomocnie skazana za czyn karygodny, a skazanie pociąga za sobą w myśl obowiązujących przepisów utratę prawa do zaopatrzenia wdowiego, względnie sierocego.

Sierotom, odbywającym studja w zakładach naukowych, przyznaje się pensję sierocą z powyższemi zastrzeżeniami: na każdy rok szkolny, aż do ukończenia studjów, nie dłużej jednak jak do ukończenia 24 roku życia.

W wyjątkowych, na szczególne uwzględnienie zasługujących wypadkach, może Rada Miejska zezwolić na dalsze pobieranie pensji sierocej także po ukończeniu studjów względnie 24 roku życia.

§ 42. Prawo do pobierania pensji wdowiej, względnie sierocej nie przysługuje:

a) w razie utraty obywatelstwa polskiego;

b) na czas zajmowania przez wdowę, względnie sierotę jakiegokolwiek stanowiska w służbie państwowej lub samorządowej, do którego przywiązane jest uposażenie w skali wyższej, niż pobierana jest pensja wdowia lub sieroca;

c) na czas uwzględnienia sieroty przy wymiarze uposażenia zawodowego członka zarządu lub pracownika związku komunalnego (ojczyma, matki, macochy);

d) w razie wstąpienia do klasztoru.

Po usunięciu przyczyn, wymienionych w niniejszym paragrafie, następuje wypłata, względnie wznowienie wypłaty zaopatrzenia emerytalnego, jednak nie wcześniej, niż od dnia pierwszego miesiąca, następującego po zgłoszeniu się o zaopatrzenie.

§ 43. Wdowa po pracowniku, która weszła ponownie w związek małżeński, otrzymuje na prośbę albo jednorazową odprawę wzamian za pobieraną pensję wdowią, albo zacho-

wuje prawo do pensji wdowiej na wypadek ponownego owdowienia.

Gdyby wdowa miała prawo do dwuch pensji wdowich z miejskiego funduszu emerytalnego, należeć się jej będzie tylko jedna pensja wdowia korzystniejsza dla niej.

Zgłoszenie o odprawę winno nastąpić w ciągu trzech miesięcy od dnia zawarcia ponownego małżeństwa.

Odprawa wynosi dla wdów w wieku do 45 lat życia kwotę dwuletniej, powyżej zaś tego wieku — jednorocznej pensji wdowiej.

Wdowa, która wyszła zamąż za obywatela państwa obcego, otrzymuje odprawę tylko wtenczas, jeżeli ustawodawstwo państwa, którego jej mąż jest obywatelem, udziela wdowom odprawy, jeżeli wychodzą zamąż za obywatela polskiego.

§ 44. Wdowa po pracowniku, która z tytułu zajmowania stanowiska w Magistracie m. Lublina nabyła własne prawa emerytalne, może otrzymać tylko jedno zaopatrzenie, według swego wyboru.

§ 45. Wdowa po pracowniku, który zmarł w czynnej służbie przed uzyskaniem prawa do emerytury, otrzymuje, o ile sama nie jest pracownikiem miejskim, względnie nie pobiera emerytury z funduszu emerytalnego, jednorazową odprawę w wysokości kwoty rocznego uposażenia, służącego za podstawę wymiaru zaopatrzenia emerytalnego zmarłego męża.

W tej samej wysokości otrzymują odprawy sieroty bez ojca i matki w wieku poniżej 18 lat życia, po ojcu względnie po matce, o ile ci nie nabyli prawa do emerytury z tem ograniczeniem, że równocześnie można otrzymać tylko jedną odprawę.

Taką samą odprawę przyznaje się sierotom bez ojca i matki w przypadku, określonym w ustępie przedostatnim § 41 niniejszego statutu, przyczem przepis ostatniego ustępu § 41 ma również zastosowanie. Sierotom wypłaca się odprawa niepodzielnie.

Sierotom, pochodzącym z różnych małżeństw tego samego pracownika, wypłaca się odprawę tylko wtedy, jeżeli pozostała po nim wdowa nie skorzystała z tego prawa, albo z prawa tego zrezygnowała na rzecz sierot.

§ 46. W razie śmierci pracownika czynnej służby lub emeryta, należy się wdowie, która pozostawała z nim we wspólności małżeńskiej, niezależnie od zaopatrzenia względnie odprawy (§ 33 i 35), pośmiertne w wysokości trzymiesięcznego uposażenia, pobieranego ostatnio przez zmarłego.

Na tych samych warunkach i w tej samej wysokości należy się pośmiertne w razie śmierci żony wdowcowi.

W braku wdowy (wdowca), uprawnionej(ego) do pośmiertnego, należy się pośmiertne w tej samej wysokości niepodzielnie dzieciom ślubnym, nieślubnym, uprawnionym i pasierbom zmarłego, o ile zmarły je utrzymywał. W braku wyżej wymienionych członków rodziny, należy zwrócić udowodnione koszta leczenia i pogrzebu do wysokości pośmiertnego innym krewnym lub osobom postronnym, jeżeli zmarły nie pozostawił majątku ruchomego lub nieruchomego, wystarczającego na pokrycie tych kosztów. Zarząd miasta obowiązany jest wypłacać pośmiertne najpóźniej w ciągu dni 15 od dnia zgłoszenia się o to pośmiertne osoby uprawnionej.

§ 47. Zaopatrzenie emerytalne, pensja wdowia, gdy sierot niema lub też gdy sieroty nie posiadają prawa do zaopatrzenia, oraz pensja wdowia łącznie z pensjami sierocemi, nie mogą wynosić mniej niż 60 zł. miesięcznie.

§ 48. Pracownikom, pozostającym na służbie miejskiej w dniu wejścia w życie niniejszego statutu, którzy również pozostawali na tejże służbie w dniu 1 października 1923 r., zalicza się do wysługi emerytalnej poza czasem służby, objętym ustępem 1 oraz punktem c ust. 2 § 11, lata poprzedniej pracy zarówno przedwojennej, jak i powojennej w służbie państwowej, wojskowej, samorządowej oraz instytucjach prawa publicznego, dzięki której nabyli oni kwalifikacje i doświadczenia, uzdalniające ich do służby komunalnej, niewięcej jednak niż lat 20.

Pracownicy, którym w myśl niniejszego § będą zaliczane lata poprzedniej pracy, winni opłacać za każdy miesiąc zaliczony składkę do funduszu emerytalnego w wysokości 1,75% kwoty uposażenia za miesiąc styczeń 1928 r. Wpłata będzie uskuteczniana przez potrącenia 1.75% sumy uposażenia miesięcznego.

Pracownikom przysługuje prawo wcześniejszego spłacenia składek emerytalnych za zaliczone im lata.

O ile pracownik nie zdąży opłacić wszystkich składek zaliczonych na czas do dnia przejścia na emeryturę, potrącenia będą dokonywane również i po przejściu pracownika na emeryturę w ratach wynoszących 1,75% zaopatrzenia emerytalnego aż do czasu opłacenia składki przypadającej za wszystkie zaliczone mu miesiące.

Potrącenia, wskazane w ust. 4-ym niniejszego §, nie obciążają pensyj wdowich i sierocych.

Pracownik może zrzec się zaliczenia lat poprzedniej pracy, wówczas nie ponosi ciężarów przewidzianych w § niniejszym.

Przepisy ustępu drugiego niniejszego § nie mają zastosowania przy zaliczeniu lat służby przesłużonej przez pracownika po dniu 1 stycznia 1928 r. Zaległe składki tych pracowników za czas od dnia tego do dnia wejścia w życie statutu niniejszego opłaca w całości gmina. Jedynie tylko za dwa ostatnie miesiące, poprzedzające wejście w życie statutu nin!ejszego, gmina może potrącić składki, przypadające na pracownika od jego uposażenia miesięcznego, a to zgodnie z uchwałą Rady Miejskiej z 22 listopada 1928 r.

§ 49. Spory między pracownikami a gminą m. Lublina, wynikłe na tle wykonania statutu niniejszego, rozstrzygają sądy powszechne.

§ 50. W ciągu 6-ciu miesięcy od chwili wejścia w życie statutu niniejszego Komisja Emerytalna (§ 23) przeprowadzi zaliczenie poszczególnym pracownikom, o których mowa w § 48 niniejszego statutu, do emerytury—czas pracy poprzedniej, wystawiając im na to piśmienne dokumenty.

§ 51. Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia go w Dzienniku Zarządu m. Lublina.

—o—

W myśl reskryptu Pana Wojewody Lubelskiego L. 3755/sm z dnia 17 grudnia 1929 r., powierzającego mi zastępcze spełnianie funkcji Rady Miejskiej i Magistratu m. Lublina w zakresie spraw bieżących z ograniczeniami, przewidzianemi w art. 66 dekretu o samorządzie miejskim z dn. 4 lutego 1919 r., (Dz. Pr. 13 poz. 140), oraz w wykonaniu rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. (Dz. U. 106 poz. 911) i uchwały Rady Miejskiej z dnia 22 listopada 1928 r., zatwierdzam niniejszy statut o zaopatrzeniu emerytalnem pracowników komunalnych miasta Lublina i ich rodzin.

Lublin, 29 lipca 1930 r.

Kierownik Zarządu miejskiego
m. Lublina
(—) J. Piechota.

Kierownik Zarządu miejskiego **J. Piechota.**
Naczelnik Wydziału **Jaworski.**

Treść Nr. 5 i 6.

Dział urzędowy:

Niniejszy numer został opóźniony z powodu remontu drukarni.

Wydawnictwo Zarządu miasta Lublina. — — Redaktor **T. Kochański.**

Drukarnia Magistratu m. Lublina.